

Kristi återkomst

Matt 13:47-50; Hes 47:6-12; 1 Kor 15:22-28

På kyrkoårets sista söndag, Domssöndagen, ställer vi än en gång frågan: Behöver världen dömas eller räddas? Det rimliga svaret torde lyda: Både och. Världen behöver både dömas och räddas. Den alltigenom gode Guden behöver döma det onda som står Honom emot, det som leder människan vilse. Det tillhör rättfärdigheten. Men den alltigenom gode Guden vill även rädda det goda från att gå under med det onda. Han som är gemenskap vill rädda från söndring och splittring. Han vill leda den vilsne rätt. Det hör till nåden. Den gode Fadern både dömer och räddar, ja, Han frälser. Därför gör vi klokt i att lyssna till Domssöndagens texter om dom och frälsning.

Dessa båda teman - dom och frälsning - håller ihop avslutningen av kyrkoåret med inledningen av ett nytt. Domssöndagen avslutar ett kyrkoår och adventstiden inleder ett nytt. Adventstiden förbereder oss för firandet av *Kristi födelses fest* där vi påminns om att Gud blivit människa för att frälsa världen och uppenbara vem Han är. Men adventstiden är på samma gång en tid som binder samman Kristi första ankomst med Hans andra ankomst. Vi minns att Han som en gång kommit även ska komma åter. Alltså, vi minns och gläds åt frälsningens gåva, men vi blundar heller inte för allvaret som hör samman med Hans återkomst.

Men hur ska vi förhålla oss till denna dubbelhet? Hur ska vi egentligen bete oss idag på Domssöndagen? Är det en dag för leenden och skratt eller är det en dag för gråt och

sorg? GT-texten för dagen är ett avsnitt ur en syn där Hesekiel får se hur Guds folk ska befrias till förnyad tillbedjan. Det är en text som berör den yttersta tiden och det är en positivt laddad text. Även episteltexten berör den yttersta tiden och även den är positivt laddad med nytt liv i Kristus och förintelsen av döden.

Hur är det då med evangeliet idag? Är det en positivt laddad text? Det ser kanske inte ut så med tanke på tal om brinnande ugnar, gråt och tandagnisslan. Men vad vi ser i texten beror mycket på varifrån vi kommer när vi närmar oss texten. Den ene kan glädjas över att det finns något gott att spara medan en annan sörjer över det som kastas bort. Vad vi alla behöver öva oss i att se är att domen hör samman med kärleken. Domen står i det godas tjänst. Domen riktas mot det som står emot det goda. Domen är kärlekens reaktion mot det som förfular det skapade goda, vackra, sköna.

När Gud sorterar bort allt ont finns anledning att jubla och le. Men när vi i dagens evangelium blir påminda om att detta även kan handla om människor, att onda ska skiljas från rättfärdiga, då behöver det sjunka in att det är något oerhört allvarligt. Det är en text som bör fylla oss med ödmjukhet. Och vi ska också vara ödmjuka nog att inse att endast Gud vet vilka det gäller. Det är inte din och min sak att dela upp mänskligheten i dessa två läger. I texten är det Guds tjänare änglarna som har det uppdraget, inte du och jag. Låt oss glädjas åt att vi slipper det ansvaret!

Vi gör också klokt i att praktisera ödmjukhet när det gäller att tolka vad som händer efter domen. I texten hörde vi om en brinnande ugn och gråt och

tandagnisslan. Elden är något som ofta finns med när Bibeln talar om dom. Och talar vi om eld så tänker vi ofta på helvetet (Matt 5:22; 18:8, 9; 25:41). Där ordet "helvetet" används av Jesus är det en översättning av ordet "Gehenna", som var en förbränningsplats utanför Jerusalem. På denna plats hade man tidigare utfört fruktansvärda saker, som offer av barn i samband med avgudadyrkan. Platsen blev därefter förknippad med Guds dom och här brändes avfall från staden och även djurkroppar och kroppar från brottslingar. Förbränningsplatsens eld brann ständigt. Jesus använder platsen som en bild för att beskriva vad det innebär att gå förlorad.

Eldens uppgift i "Gehenna" var inte att skapa lidande utan att förbränna. Så tycks även Jesus förklara innebörden. I Matt 10:28 säger han: *Frukta i stället honom som kan förgöra både kropp och själ i helvetet* (grundtextens ord = gehenna) Notera särskilt ordet "förgöra" (gr. apollymi) vilket kan översättas döda, fördärva, förstöra. Det är fö samma ord som används i Joh 3:16.

I Matt 25:46 talar Jesus om "evigt straff" som motsats till "evigt liv". Uttrycket behöver inte betyda evigt pågående straff, "evigt straffande", utan lika gärna straff med eviga konsekvenser. Evig död/tillintetgörelse är ett straff med eviga konsekvenser. Men dagens text om gråt och tandagnisslan då? Ja, ska vi vara ödmjuka så säger ju dagens evangelietext faktiskt inget om hur länge det ska gråtas och skäras tänder.

I Upp 20:14-15 talas det om att döden och dödsriket och de som inte är skrivna i Livets bok ska hamna i en brinnande sjö. När Paulus beskriver "dödens öde" i dag uttrycker han sig så här: *Sedan kommer slutet när han*

överlämnar riket åt Gud, fadern. Då har han förintat varje välde och varje makt och kraft, ty han måste härskas tills han har lagt alla fiender under sina fötter. Den sista fienden som förintats är döden... (1 Kor 15:24-26). Här kan vi särskilt notera "förintats" (katargea) med betydelsen upphöra, avskaffa, tillintetgöra.

I det nya liv som följer på Domens dag är döden alltså tillintetgjord. Den finns inte mer! Att döden inte ska finnas mer innebär att mänsklighetens största fiende har blivit besegrad. Den ångest som kanske t.o.m. Guds barn har upplevt inför dödens oundviklighet är då borta. Livet i dess fullhet är tillgängligt. Otrevliga virussjukdomar är borta. Alla smärtor orsakade av sjukdomar, misshandel, hungersnöd och olyckor är borta. Evangeliets fulla kraft får äntligen hela de sargade helt och fullt. Detta är domens dag. Vad är passande att göra på en sådan dag? Ska man le eller gråta?

När vi talar om domen behöver vi även bli påmind om vem som är Domaren. Temat för domens dag är ju *Kristi återkomst!* Om vi misströstar, låt oss då se över vår relation till Herren Jesus Kristus. Han som uppsöker de sargade och sjuka, de som befinner sig i samhällets utkanter, och ger dem livsmod och värdighet åter. Han som uppmanar oss att förlåta, inte sju gånger utan sjuttiosju. Han som kommer till jorden för att förnedras och möta döden på ett kors för att frälsa och rädda. Han som uppstår för att frälsa och rädda. Han som är Guds ansikte, som visar oss Fadern. Han som är räddningen och kärleken uppenbarad. Sådan är Domaren. Då finns anledning att glädjas, men också att se över relationen till Honom.

När relationen med Honom är levande behöver vi inte vänta på att räddningsverket ska börja. I gemenskapen med Honom pågår det för fullt. En frimodig tolkning av dagens evangelium kan hjälpa oss att se hur det går till. På samma sätt som fiskaren drar in hela fångsten med alla möjliga fiskar i nätet och sedan sorterar bort de dåliga, så drar Gud in hela människan i sitt fångstnät. Människan innehåller både bra och dåligt och Guds räddningsverk, ja, Guds sorteringsverk, innebär att Han med den enskilda människans hjälp (tillåtelse) sorterar bort det dåliga från det som är bra. Det är ett verk som når sin fullbordan först vid Sonens återkomst, men det är i allra högsta grad aktivt och verksamt i detta nu.

Tänk vilken förmån och vilken glädje att få säga sitt ja till detta verk! Vi inbjuds att säga ett konkret ja i dag då många kyrkoledare uppmanar till särskild bön för en värld som är svårt prövad. Vi får bejaka kallelsen till bön och i det upptäcka att börens kärna är *relation*. I denna relation med levande Gud erfar vi hopp, frimodighet och glädje och vi upptäcker att vi inte behöver frukta den dag då Han i Sonen kommer åter. Tvärtom! Vi får se fram mot den dagen, ty då får vi se Honom sådan Han är. Vi får se allt som står Honom emot försvinna, även det som fortfarande finns i våra liv. Det dåliga skall sorteras bort för alltid. Vi skall få se nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor och där livets vatten gör allt friskt. Det blir en glädjens dag, en befrielsens dag, en dag då Gud skall vara allt, i alla. Låt oss se fram emot den dagen i tacksamhet!

*Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande,
nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.*